

ржце, засрамени и смутени. Задъ високата снага на графа стоеше единъ непознатъ мъжъ. Все пакъ, презъ прѣститѣ на разперенитѣ къмъ лицето ржце, тѣ успѣха бързо да го разгледатъ. Изглеждаше на чуждоземецъ и по носия и по ликъ. Тъмна кждрава брада обкрѣжаваше пълноликото му лице, на което блѣщукаха като вжглени две живи черни очи.

Бѣла като сминъ, Изабелъ се дръпна къмъ камината. Тя си спомни, че баща ѝ бѣ оставилъ брата си Евстахий при родопския деспотъ. И повече съ сърдцето си отколкото съ разума, веднага угади кой е непознатиятъ, който стоеше неподвиженъ на прага и не сваляше очи отъ нея.

Графътъ направи знакъ на чужденеца да влѣзе вжтре. Следъ това отиде къмъ братаницата си, подаде ѝ ржка.

— Изабелъ, твоятъ годеникъ е пжтуважъ неспирно день и нощъ, презъ бури и снѣгъ, за да стигне по-скоро при тебъ. Посрещни както подобава родопския деспотъ Алексей Славъ.

Демоазелитѣ леко извикаха отъ удивление.

Момичето прехапа устни, окопоти се, слѣжи тънката си бѣла ржка връзъ дѣсницата на чича си, пристѣпи нѣколко крачки и се сниши въ дълбокъ поклонъ. Свежата синева на дрехата ѝ цвѣна като огромно цвѣте въ полудрача на стаята.

— Добре дошелъ въ нашитѣ предѣли, благородний деспоте... — пошушнаха разтреперанитѣ ѝ устни.

И когато дигна несмѣло взоръ, тя видѣ какъ Алексей Славъ прегъва колѣно и скланя кждравата си глава къмъ нея, цѣлувайки края на дрехата ѝ, точно тъй както го бѣ научилъ отъ по-рано маршалъ Вилхардуенъ.

Следъ това той се изправи и двамата се изгледаха.

Лека усмивка трепна въ очитѣ имъ. Можеби отъ първи взоръ деспотътъ не изглеждаше приказно красивъ кавалеръ, ала следъ като го погледна още веднѣжъ, Изабелъ реши, че варварскиятъ князь, отъ когото толкова се боеше, може да бжде поносимъ за окото. Дори веднага ѝ хареса открития му веселъ взоръ, пѣленъ съ неприкрито